

Ledare

José Enrique Finol

Riten som grundläggande kulturell handling, praktiseras i alla kända mänskliga samhällen och som Durkheim redan 1912 påpekade, är den inte nödvändigtvis relaterad till ett religiöst system. Även i de mest icke-troende samtida samhällen, har riten överlevt som en semiotisk form, anpassad till de nya tiderna, de nya betydelsesystem och de nya funktionerna. När vi talar om riten som avgörande process i uppbyggnaden, spridning och konsolidering av semiotiska mikrouniverser, som befinner sig i de samtida kulturella systemens grund och progressiva omvandlingar, talar vi inte om en enkel språklig licens eller om en tvivelaktigt extensiv användning av termen. Riten är inte bara ett grundläggande kulturellt uttryck utan också en väsentlig mekanism i de moderna samhällens verksamhet. Dess systematiska studie kommer på ett avgörande sätt att bidra till förståelsen av de nya sociala och kulturella formerna vilka redan pekar på hur det nya millenniet ska vara.

Med hänsyn till det hittills sagda, förenar detta nummer av Heterogénesis en mycket viktig grupp av arbeten om ritualen i det nutida samhället. Omkring det temat möts de heuristiska intressen i Antropologin, Sociologin, Etologin och också Semiotiken, en disciplin som har bringat nyupplysning i förståelsen av den samtida kulturens fenomen och vars djupa analysbidrag läsaren kommer att få se i de kommande sidorna. Faktum är att några av dessa bidrag redan har presenterats i seminariet «Ritens semiotik i det samtida samhället», som en del i International Association for Semiotic Studies (IASS), genomfört i juni i fjol, i Imatra, Finland. Denna instituts huvudansvarige heter Eero Tarasti från Helsingfors Universitet, som är en av de ledande personligheterna inom den nutida europeiska semiotiken. Detta seminarium hade Professor Georgy Levinton och jag själv äran att leda.

I detta speciella nummer av Heterogénesis kommer läsaren som sagt att hitta analysen av diverse riter. Å ena sidan finns det de som praktiseras idag i olika samhällen men som har sitt ursprung i äldre dagar. Så är fallet i yorubariten som Emperatriz Arreaza analyserar i «Santera: kvinnan och riten i den venezolanska filmvärlden», såsom riten till de döda som praktiseras i Mexico analyserad av Eduardo Sandoval i «Riten till de döda: kulturell tradition i det Nutida Mexico» och den samiska riten i «Den magiska bilden som skriptoid visualisering av ritualernas narrativa talakt» av Josef Borbas. Å andra sidan analyseras nutida musikaliska tillställningar som många författare inkluderar i riternas klassificering. Så är fallet i «Champetafesten. Om det negativa smavetet i den karibiska fpopulärkulturen» av Daniel Castro. Det diskuteras också de nya rituella formerna som har som scenario själva massmedierna vilket är fallet i mitt eget arbete «Masculinity in men beauty pageant». Sist men inte minst, finns det en teoretisk analys om riten i förhållande till andra uttrycksformer som kan ses i det utmärkta arbete som Göran Sonesson skrev, «Ritens plats i skådespelets semiotik» och också, fast i mindre grad, i «Self understanding as a feeling of structural satisfaction» av Malina Stefanova.

Fokuseringsvariationen så som de diverse forskare från Europa och Latinamerika, ger detta nummer en interdisciplinär karaktär. En karaktär som enligt oss, utan tvivel är grunden till varje studie om riten för dess vetenskapliga förståelse som ett enastående kulturellt fenomen som inte för intet Rappaport kallade för «den grundläggande sociala akten».

Dr. José Enrique Finol
Universidad del Zulia
Asociación Venezolana de Semiótica
Maracaibo, Venezuela

(Översättning: Miguel Gabard)

[INNEHALL H-28](#)

[HOME](#)